

Pers Hjærte hamrede. Han havde øjeblikkelig ved Synet af Broderen forstaaet, at denne maatte have en eller anden alvorlig Meddelelse at gøre ham, siden han — endog for anden Gang — havde søgt ham. Det var desuden ikke svært at se paa Eberhardt, at han var sig sit Hvervs Betydning fuldtud bevidst, — og derfor var det Per dobbelt magtpaaliggende at lade ganske ligegyldig for Anledningen til hans Besøg.

»Det er uheldigt at have saa travlt, at man glemmer det væsentligste,« bemærkede han i Anledning af Broderens sidste Ytring og drejede sig om paa Hælen med et Skuldertræk. »Vil du ha'e en Cigar?«

»Tak — jeg skal ikke ryge,« svarede Eberhardt, der igen havde indtaget sin Plads i Gyngestolen.

»En Øl maaske?«

»Tak, jeg nyder ikke Spiritus . . . allermindst om Formiddagen.«

»Saa tillader du maaske, at jeg selv ta'er mig en,« vedblev Per, mens han — halvt svimmel — tænkte: Skulde Moder være død? — »Jeg er nemlig saa barmhjærtig at imødekomme Tørstens Krav ganske uden Hensyn til Klokkeslettet.«

Eberhardt svarede ikke straks. Med Paraplyen mellem sine Knæ, og begge Hænderne hvilende ovenpaa dens Haandtag, betragtede han opmærksomt Per, mens denne trak en Flaske op, skænkede i et Glas og drak.